

Zet spelbeleving weer op nummer 1

De huidige discussie rond sportveldenbeheer lijkt alleen nog maar te gaan over kunstgras. We maken er een soort rakettechnologie van. En het gaat maar door: nu gaan we wéér nieuwe normen ontwikkelen voor infill. Terwijl het op het gebied van speelkwaliteit onder de streep allemaal weinig brengt, zoals blijkt uit de verhalen van profs die erop spelen.

Twee jaar geleden woonde ik een presentatie van een KNVB-medewerker bij over de keuze tussen kunstgras en natuurgras. Twee jaar later gaf hij bij een BSNC-bijeenkomst precies dezelfde presentatie. Ben ik nou gek, of hebben we in de tussenliggende periode zo weinig geleerd? Die presentatie maakte me duidelijk dat we van de bond weinig nieuws hoeven te verwachten. De aannemers spinen garen bij de keuze voor kunstgras, terwijl de spelers er qua kwalitatieve sportbeleving weinig mee winnen.

Met de introductie van kunstgras krijgen we ook te maken met afvalverwerking. Dat is bijzonder: er wordt iets nieuws in de markt gezet, we plakken er een certificaatje op en noemen het duurzaam. Hoe ingewikkelder we het maken, hoe meer geld er valt te verdienen. We maken onszelf dan wijs dat we goed bezig zijn. Als je sec bekijkt wat er aan

rubberkorrels rond die kunstgrasvelden ligt, is dat schrikbarend. Dat rubbergranulaat komt ook in het milieu terecht. Die velden rollen we straks weer op. Van die vezels maken we dan omhulsel voor drainage en dat stoppen we weer onder de grond. Het enige duurzame daaraan is dat die vezels niet meer verdwijnen uit de grond, of je moet je blauw betalen.

In mijn ogen hebben in het sportveldenbeheer natuurgras en hybridegras de toekomst; vooral daar valt de grootste ontwikkeling te verwachten. We moeten hoe dan ook de spelbeleving als basis nemen. Want zeg nou eerlijk: op het voetbalveld willen we allemaal Messi zijn, en die speelt niet op kunstgras. En wat is er mooier dan je techniek tonen op een fris, kortgeschoren grasveldje? Begrijp me goed: kunstgras is altijd schoon, je kunt er altijd op spelen. Maar ook kunstgras heeft zijn nadelen. De maakbaarheid van de sportbeleving houdt ergens op. Kijk je bijvoorbeeld naar de vorstperiode van de afgelopen winter, dan ben je blij dat er, ook op zo'n veld, überhaupt nog gevoetbald kan worden. Is dat wel verstandig? Als de D2 van FC Bal Op Het Dak met een gevoelstemperatuur van -10 graden Celsius op het veld gaat staan, moeten we dat willen? Je kunt er dan misschien beter voor kiezen je schaatsen uit het vet te

halen om van het ijs te genieten. Je kunt winterse omstandigheden nu eenmaal niet met kunstgras naar je hand zetten. Hetzelfde geldt voor een hete zomer, waarbij je op kunstgras soms van het veld kookt.

Als ik denk aan een sportveld in 2030, dan zie ik een hybrideveld. Om dat landelijk voor elkaar te krijgen, zullen we het technische proces rondom dat gras beter moeten bewaken, inclusief monitoring. Er zal meer vakinhoudelijke kennis moeten komen en een grondige opleiding voor fieldmanagers. De kunstgrashype is wat mij betreft te ver doorgeschoten. Op een hoofdveld hoort nu eenmaal hybride of natuurgras. Daarmee benader je toch het best de echte spelbeleving à la Messi. Als we het aantal speeluren en de algehele kwaliteit van dit gras weten te verhogen, kunnen we het tij makkelijk keren.

Ik wens u veel leesplezier!

Marc Grooteman

Sportveldadviseur Holland Sport BV

Be social

Scan of ga naar:

www.Fieldmanager.nl/artikel.asp?id=17-7441